

คิดถึงเธอ ทุกวินาที

โสมสัณ

เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

เดือนค้ำฟ้า เปรียบเปรยถึง ดารา นักร้อง หรือนักแสดงที่มีชื่อเสียง โด่งดังยาวนาน เหมือนดาวที่ยังคงส่องแสงอยู่แม้จะผ่านพันราตรีกาล เข้าสู่ช่วงเวลาของแสงตะวัน และคงจะไม่มีใครเหมาะกับนิยามนี้ไปมากกว่า *เดือน ดรัณภพ ดลประสบแพรว* ชายผู้เป็นดั่งเดือนค้ำฟ้าที่ลวงลับไป นานแล้วหลายทศวรรษ

โสมสิริถ่ายทอดเรื่องราวความรักอันแสนบอบบางระหว่างคนสองคนที่อยู่ต่างยุคสมัยกันออกมาได้อย่างละเอียดละไม ผ่าน *ผกาย* นักแสดงอิสระ ที่มีใจผูกพันอยู่กับ *เดือน* โดยมี *ภูเมษ* เพื่อนสนิทเป็นผู้นำพา แต่ไม่ว่าจะเป็นเรื่องบังเอิญหรือโชคชะตาที่ถูกลิขิตไว้ ความชื่นชมที่แปรเปลี่ยนเป็นสายสัมพันธ์ทางจิตวิญญาณก็ได้ร้อยเรียงเป็นปมปริศนาที่ชวนให้ติดตามว่าเหตุใดหัวใจของคนรุ่นหลังถึงได้เต้นแรงให้กับตำนานที่หลับใหล

เราขอเชิญทุกท่านมาร่วมสัมผัสกับความรักที่ก้าวข้ามขีดจำกัดของกาลเวลา *ดั่งเดือนค้ำฟ้า* ที่จะยังคงอยู่ในใจของผู้อ่านตราบนานเท่านาน

พลิกอ่านเรื่องราวไปกับเรา

บทโหมโรงจากข้าผู้ประพันธ์

‘ผู้ปรารถนาเพียงเศษเสี้ยวหนึ่งแห่งความทรงจำ’

‘ดั่งเดือนค่างฟ้า’ คือการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของนักเขียน ‘โสมสิริ’ หรือชื่อที่นักอ่านเรียกกันว่า ‘ปุย’ เป็นผลงานที่รักและภูมิใจที่สุดจนถึงทุกวันนี้

ผู้เขียนมีความตั้งใจให้ตัวละครและเรื่องราวในผลงานชิ้นนี้ได้เป็นส่วนหนึ่งในความทรงจำของนักอ่าน ฉะนั้นการถ่ายทอด ‘เดือน ดรรชนีภพ ดลประสบแพรว’ เจ้าของฉายาเดือนค่างฟ้า นักแสดงหนุ่มผู้เป็นขวัญใจแฟน ๆ จอเงิน โดยภายหลังมี ‘ผกาย’ หนึ่งตัวละครที่เกิดขึ้นจากการตั้งคำถามของข้าพเจ้า ‘หากคนที่ยังอยู่ รักคนที่จากไปแล้ว จะเป็นไปได้หรือไม่’

เมื่อนำทุกส่วนประกอบผนวกรวมกัน ดั่งเดือนค่างฟ้า จึงถือกำเนิดขึ้น ทั้งนี้ หนึ่งในเป้าประสงค์หลักซึ่งข้าพเจ้าตั้งใจถ่ายทอดอย่างถึงที่สุด คือการเรียกร้องสิทธิและความเท่าเทียมของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ แม้ปัจจุบันจะมีการยอมรับอย่างกว้างขวางและมีสมรสเท่าเทียม ทว่าช่วงปี ๒๕๖๖ ประเทศไทยยังมีเงื่อนไขเรื่องนี้อยู่ จนถึงตอนนี้ ข้าพเจ้าภูมิใจเหลือล้นที่ครั้งหนึ่งได้เป็นเสียงเล็กๆ ของนักเขียน

และวันนี้ตั้งเดือนค่างฟ้าได้รับการมองเห็นและความรักจาก
นักอ่านทุกท่านจนประสบความสำเร็จ ขอขอบคุณสำนักพิมพ์ Us
ที่ช่วยดูแลและให้โอกาสตั้งเดือนค่างฟ้าได้โลดแล่นในวงการหนังสือ
ต่อไป

สุดท้ายนี้ ผู้เขียนยังหวังเล็กๆ ในใจว่านวนิยายเรื่องตั้งเดือน
ค่างฟ้าจะมีใช้เพียงชื่อหนังสือเล่มหนึ่ง แต่เป็นคำนิยามเมื่อ
ใครสักคนได้อ่านแล้วมอบแก่นิยายเรื่องนี้ ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่าน
ที่สนับสนุนตลอดมา

ขอให้ 'ตั้งเดือนค่างฟ้า' โต้งดั่ง 'ตั้งเดือนค่างฟ้า'

ผู้ปรารถนาเพียงเศษเสี้ยวหนึ่งแห่งความทรงจำ
โสมสิริ

Trigger Warning

Abandonment or Neglect

มีตัวละครที่รู้สึกถูกทอดทิ้ง
หรือไม่เป็นที่ต้องการ

Attempted Murder

การพยายามฆ่า

Betrayal

มีเนื้อหาที่ตัวละครรู้สึกถูกทรยศ

Coercion

การใช้อำนาจเหนือกว่าข่มขู่
หรือบีบบังคับให้อีกฝ่ายต้องยอมกระทำบางสิ่ง
โดยไม่เต็มใจ

Committed Suicide

มีตัวละครกระทำอัตวินิบาตกรรม

Depression

อาการซึมเศร้า

Dehumanize

การลดทอนความเป็นมนุษย์

Depiction of Grief

มีการพรรณนาถึงความเศร้าโศก

Grief or Loss

มีการพรรณนาเกี่ยวกับความเสียใจ
ซึ่งเป็นผลจากการสูญเสีย

Homophobia

มีตัวละครที่มีอาการเกลียดชังผู้มีความ
หลากหลายทางเพศหรือรักร่วมเพศ

LGBTQIA2S+ Discrimination

มีตัวละครเลือกปฏิบัติต่อบุคคล

LGBTQIA2S+

Major Character Death by Suicide

มีตัวละครหลักเสียชีวิตจากการฆ่าตัวตาย

Murder

ฆาตกรรม

Physical Abuse

การทำร้ายร่างกาย

PTSD (Post-Traumatic Stress Disorder)

ภาวะความผิดปกติทางอารมณ์
ซึ่งเกิดขึ้นภายหลังเหตุการณ์
สะเทือนใจ

Sexism

มีตัวละครที่อคติต่อเพศใดเพศหนึ่ง

Stalking

มีตัวละครสะกดรอยตาม

Suicidal Ideation

การที่มีความคิดเกี่ยวกับ
การฆ่าตัวตาย

Transphobia

การแสดงความรังเกียจ หรือการกระทำเชิงลบ
ต่อคนข้ามเพศ

Traumatic Past

มีตัวละครที่มีประสบการณ์
ในอดีตกระทบกระเทือนจิตใจ

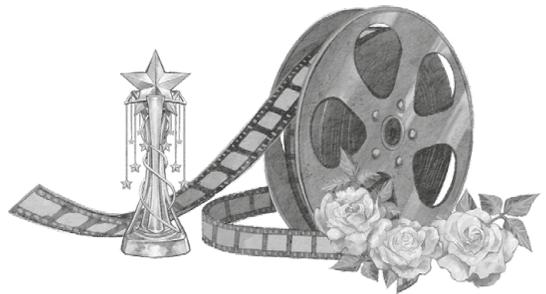
แม้คำโปรย โครงเรื่อง เนื้อหา รวมไปถึงการบรรยายระหว่างทางเดิน
ของชีวิตตัวละครจะทำให้ผู้อ่านโศกเศร้า แต่ผู้เขียนขอรับรองว่านิยายเรื่องนี้
จบแบบสุขนาฏกรรมอย่างแน่นอน

ผลงานเรื่องนี้สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อความบันเทิง ตัวละคร พฤติกรรม
สถานที่ และเหตุการณ์ทั้งหมดที่ปรากฏ ล้วนเกิดขึ้นจากจินตนาการของ
ผู้เขียน ไม่มีเจตนาพาดพิงถึงสถานที่ องค์กร หรือบุคคลใดๆ ซึ่งมีอยู่จริง

เนื้อหาบางส่วนกล่าวถึงการสูญเสียของบุคคลมีชื่อเสียงและคนสำคัญ
ที่มีความผูกพันต่อตัวละครหลัก ซึ่งอาจกระทบกระเทือนจิตใจผู้อ่าน
นอกจากนี้ยังกล่าวถึงการพยายามฆ่า การฆ่าตัวตาย อุบัติเหตุ การเสียชีวิต
ของตัวละครหลัก และการถูกข่มขู่ให้กระทำความผิดเพื่อแลกกับผลประโยชน์
ทัศนคติและมุมมองของสังคมในนิยายมีความเห็นเรื่องเพศแตกต่างจาก
ปัจจุบัน

ทั้งนี้ ผู้เขียนได้ตระหนักและระมัดระวังต่อการนำเสนอประเด็น
ดังกล่าวเสมอ เพราะการสนับสนุนให้สังคมยอมรับและเข้าใจความหลากหลาย
ทางเพศก็เป็นหนึ่งในความมุ่งมั่นของผู้เขียน

ผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่าทุกท่านจะให้เกียรติผลงานและเคารพ
ความพยายาม โดยขอเพียงใช้วิจารณญาณในการอ่าน ก็เพียงพอแล้วสำหรับ
การเปิดใจให้กับนิยายเรื่องนี้

สารบัญ

อาร์มภบท จันทร์บนฟ้า.....๑	
บทที่ ๐๑ เดือนประดับฟ้า.....๕	
บทที่ ๐๒ โลกกล้าเอียง.....๑๕	
บทที่ ๐๓ ผกายไหวหวั่น.....๒๖	
บทที่ ๐๔ เพียงดริณภพ.....๔๓	
บทที่ ๐๕ ดาวเคียงเดือน.....๕๖	
บทที่ ๐๖ เบญจเพส.....๗๑	
บทที่ ๐๗ เดือนกัวยดาว.....๘๘	
บทที่ ๐๘ ครอบคร้ว.....๑๐๖	
บทที่ ๐๙ เพียงคำบอกรัก.....๑๒๑	
บทที่ ๑๐ ที่เคยจากมา.....๑๓๑	
บทที่ ๑๑ ผันเกินตัว.....๑๔๗	
บทที่ ๑๒ ต่างจากที่เคย.....๑๖๔	
บทที่ ๑๓ พบเพชรน้ำหนึ่ง.....๑๘๐	
บทที่ ๑๔ สรภาพความจริง.....๑๙๘	
บทที่ ๑๕ คนคุ้นเคย.....๒๑๐	
บทที่ ๑๖ คำมั่นสัญญา.....๒๒๖	
บทที่ ๑๗ เชื่อใจรักจริง.....๒๔๑	
บทที่ ๑๘ ต้องทำอะไร.....๒๕๕	
บทที่ ๑๙ แกลงข่าว.....๒๖๘	
บทที่ ๒๐ ปัจจุบันของเรา.....๒๗๘	
บทที่ ๒๑ แล้วแต่ดาว.....๒๙๑	

บทที่ ๒๒ หรือแค่เริ่ม.....	๓๐๔
บทที่ ๒๓ ยังกะแรพ.....	๓๑๕
บทที่ ๒๔ ลมๆ แล้งๆ.....	๓๒๕
บทที่ ๒๕ ลูกผู้ชาย.....	๓๓๖
บทที่ ๒๖ สร้อยสำคัญ.....	๓๕๓
บทที่ ๒๗ ผ่านภพเพื่อพบเธอ.....	๓๖๘
บทที่ ๒๘ นิยามตัวตน.....	๓๘๕
บทที่ ๒๙ คินเดือนดับ.....	๔๐๓
บทที่ ๓๐ ตื่นจากฝัน.....	๔๑๙
บทที่ ๓๑ รักว่าลึก.....	๔๓๙
บทที่ ๓๒ ครั้งหนึ่งถึงดาว.....	๔๕๓
บทที่ ๓๓ จำใจจาก.....	๔๖๗
บทที่ ๓๔ ข้อเสนอ.....	๔๙๑
บทที่ ๓๕ วิมานवादไว้.....	๕๐๖
ตอนพิเศษ ๐๑.....	๕๒๒
ตอนพิเศษ ๐๒.....	๕๔๔
ตอนพิเศษ ๐๓.....	๕๕๕
ตอนพิเศษ ๐๔.....	๕๖๓
ตอนพิเศษ ๐๕.....	๕๗๕
หนึ่งบทส่งท้าย ความหมายนั้นบอฉันต์.....	๕๙๔
จดหมายจากตัวละคร.....	๕๙๖

**นวนิยายเรื่องนี้
อุทิศแด่ดวงดาราผู้ล่วงลับ
แต่แสงไม่เคยดับ
ดังเดือนค้างฟ้า**

โสมสิริ

อารมณ์บท จันทรบันฟ้า

‘การอยู่คนเดียวเพียงลำพัง มักจะรู้สึกโดดเดี่ยวก็ต่อเมื่อเราคิดถึงคนที่เคยยืนอยู่ข้างกาย’

ครั้นยามรัตติกาลอย่างเยือกเย็น ชายหนุ่มร่างเพรียวผู้หนึ่งยืนเฝ้าลมหนาวในฤดูเหมันต์อยู่นอกกระเบื้องห้องนอน เจ้าของดวงหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพราสูดอากาศสดชื่นเข้าปอด แม้จะมีสายลมหนาวพัดผ่านเป็นระลอก ทว่ามวลบรรยากาศแห่งคำคินนี้กลับมอบความรู้สึกอบอุ่นราวกับมีเตาผิงโอบล้อมจิตใจอันเหม่อลอย ความสบายใจที่ได้รับจากธรรมชาติลบล้างความรู้สึกไม่สบายกายให้หายไปสิ้น

ความรู้สึกในตอนนี่คงเปรียบเสมือนแสงไฟจากตะเกียงดวงน้อยที่คอยส่องสว่างยามราตรี...และเป็นอย่างแม่เคยบอกจริงๆ

‘ต่อให้พบเจอความหนาวเย็นสักเท่าใด แต่อุ่นไอสุดท้ายที่ชีวิตหนึ่งคงเหลืออยู่...คือความเชื่อมั่นจากตัวเอง’

อันที่จริง ‘พกาย’ มักได้ยื่นประโยชน์อยู่บ่อยครั้ง เพราะมารดาเคยสาธยายให้ฟังแต่เด็ก ตอนนั้นเขาไม่เข้าใจข้อความนี้สักเท่าไร แต่ใครเล่าจะคิดว่าวันดีคืนดี ขณะออกมาเย็นรับลมชมความงามของบ้านริมน้ำ จู่ๆกลับเข้าใจคำพูดดังกล่าวขึ้นมา

พกายเหม่อมองทัศนียภาพตรงหน้าอันปราศจากรถราบนท้องถนนไฟจราจร และตึกรามบ้านช่องที่เคยเห็นเมื่อตอนอยู่คอนโดมิเนียมน รอบกาย

มีเพียงต้นไม้ใบหญ้าริมคลองสองฝั่งเท่านั้น และเมื่อสิ้นไร้แสงสีจากเมืองหลวง ดาราบนฟ้าจึงเปล่งแสงทอประกายระยิบระยับสะท้อนอยู่ในดวงตาผู้มา

หากลดระดับสายตาลงมาหน่อย จะเห็นกุหลาบสีขาวยุติธรรมตั้งดูด ความสนใจจากบริเวณริมระเบียบ กลิ่นของไม้ดอกอันงดงามนี้ไม่ได้หอมฟุ้งจน รับรู้ได้ในทันที ต้องขยับปลายจมูกเข้าไปใกล้หน่อย จึงจะสัมผัสได้ถึง ความหอมละมุนที่แทรกอยู่ตามกลีบดอก

เจ้าของใบหน้าเกลี้ยงกลางเยยศิระระขึ้นเมื่อได้ยินเสียงนกขับขาน กล่อมใจ นำแปลกตรงที่จุดประสงค์แรกของผกายคือตามหาต้นตอของเสียง แต่เมื่อเยยหน้าพบหมู่ดาวบนท้องฟ้า เขากลับทำได้เพียงจ้องมองมันอย่างไม่อาจละสายตา

ดารานับพันต่างแก่งแย่งกันส่องประกายระยิบระยับละลานตาบนฟ้า สิ้นลึไร้ก้อนเมฆบดบัง แค่นี้เพียงได้จ้องมอง ความอ้างว้างหมองหม่นพลัน จางหาย ดวงหน้าสะสวยจึงค่อยๆ ปรากฏรอยยิ้มพริ้มพราย

ยิ่งแลมองไปยังพระจันทร์เบื้องหน้าก็ยิ่งสุขใจ แม้คืนนี้พระจันทร์ ดวงนั้นจะหลงเหลือเพียงเศษเสี้ยวบางๆ มิได้เปล่งประกายเต็มดวง แต่เขาก็ทราบดีว่า...จันทร์ก็ยังเป็นจันทร์อยู่ทุกคราวไป ต่อให้เป็นคืนเดือนดับ โดนมวลเมฆาลอยมาทึบแสง เกิดข้างขึ้นข้างแรม หรือสว่างน้อยมากเพียงใด ท้ายที่สุด...ดวงจันทร์ก็ไม่เคยจากไปไหน

ยังอยู่บนฟ้ามาตลอด อาจเลื่อนหายไปจากการมองเห็น...แต่ไม่เคย จางหายไปจากความทรงจำ

ดวงตาของชายหนุ่มผู้ใดเดี๋ยวค่อยๆ ปิดลงอย่างเชื่องช้า ปล่อยให้ นาฬิกาชีวิต^๑ เดินไปโดยไม่คาดหวัง แต่แล้ว...รอยยิ้มที่เคยมีอยู่กลับสูญหายไป จากใบหน้า หยาดน้ำตาไหลรินลงมาไม่ทราบสาเหตุ ผกายไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่า ตอนนั้นเกิดอะไรขึ้นกับตัวเองกันแน่

ทำไมถึงทรมาณมากขนาดนี้

^๑ นาฬิกาชีวิต (Body Clock หรือ Biological Clock) คือวงจรที่ควบคุม การทำงานของระบบต่างๆ ในร่างกายมนุษย์ เช่น ตื่นนอน รับประทานอาหาร นอนหลับ

ความเศร้าสลดเวียนมาเยือนจิตใจ เปลือกตาของเขาเปิดขึ้นมาอีกครั้ง เพียงไม่กี่วินาทีที่หัวใจถูกรอบงำด้วยความคิดถึงใครบางคน ดวงจิตพลันรำลึกถึงความเจ็บปวดในอดีตกาล

“ผมเคยบอกคุณแล้วใช่ไหมว่าอย่าร้องไห้บ่อย”

เสียงคุ้นเคยของคนคุ้นตาเอ่ยขึ้นจากทางด้านหลัง เมื่อร่างบางเหลียวมอง ภาพตรงหน้าพลันเปลี่ยนไปภายในชั่วพริบตา จากบ้านที่ตกแต่งด้วยวอลเปเปอร์ชาวสะฮาดสะฮ้าน คบคู่กับเฟอร์นิเจอร์สีน้ำตาลอ่อนแบบวัยรุ่นนิยม กลายเป็นบ้านไม้ร่วมสมัยเปี่ยมด้วยกลิ่นอายความเป็นไทย มีแจกันใส่ดอกไม้ทั้งจริงและปลอมปะปนกันไป

ทุกอย่างที่เห็นอยู่เบื้องหน้าทำให้ผกายรู้สึกถึงความเก่าแก่ แต่ก็ไม่ได้ดูคร่ำครึถึงหลักร้อยปี หรือเพราะบางที นี่อาจเป็นการตกแต่งตามรสนิยมของผู้อาศัยเสียมากกว่า

ร่างออรชรย่างเข้าหาชายหนุ่มตรงหน้า ทันใดนั้นราวกับเข็มเวลาเริ่มเดินช้าลง มือเรียวนุ่มวางลงกลางอกของชายคนนั้น ผกายรู้สึกถึงความอ่อนโยนซึ่งครั้งหนึ่งเคยได้สัมผัสจากสุภาพบุรุษผู้นี้ ดวงตาสีนระริกมีหยาดน้ำใสคลอหน่วย ต่อมาผกายก็พลอยหลุดยิ้มออกมาด้วยความดีใจ

“เดือน...เราคิดถึงคุณ คิดถึงมาก ๆ”

“เลิกร้องไห้ได้แล้ว คุณเป็นคนบอกเองไม่ใช่หรือว่าไม่ชอบตัวเองตอนตาบวม”

อีกฝ่ายไม่พูดเปล่ายังกางแขนรองรับอ้อมกอดแห่งรักรำลึก ทว่าเมื่อคนตัวเล็กจะโผล่เข้ากอด ร่างของชายที่เขาเฝ้าถวิลหากลับจางหายไป ความอบอุ่นที่ควรจะได้รับหลงเหลือเพียงกระแสลมอันหนาวเหน็บ

คนบอบข้ำในรักหลุดตัวลงกับพื้นด้วยความโศกศัลย์ เมื่อตระหนักว่าเหตุการณ์ตรงหน้าเป็นเพียงภาพลวงตา ผกายค่อย ๆ เงยขึ้นมองผนังห้องอย่างระทมทุกข์ทรมาณ

ก่อนทุกอย่างตรงหน้าจะหลงเหลือเพียงกรอบรูปและกระถางรูปบนหนึ่ง...

ดริณภพ ดลประสพแพรว

ชาติชะ ๑๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๑

มรณะ ๑๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๖

บทที่ ๑๑

เดือนประดับฟ้า

“คนหนึ่งเหนียวอย่างผมไม่ตายง่าย ๆ หรอกหน้า ไม่ต้องเป็นห่วงนะ”

สิ้นสุดคำร้องขอให้คนรักเชื่อมั่นในตัวเอง มือหนาค่อย ๆ ตกลงตามแรงโน้มถ่วงโลก เปลือกตาปริ่หรือปิดลงอย่างเชื่องช้า พร้อมบอกลาด้วยรอยยิ้มแห่งใจภักดี ภาพนักแสดงคนโปรดคนใหม่จากภาพยนตร์รักโรแมนติคเมื่อสี่สิบปีก่อน กำลังโลดแล่นอยู่บนโทรทัศน์จอแบนรุ่นล่าสุด

ดวงตางดงามของ ‘ผกาย’ นักแสดงประกอบในวัยยี่สิบสองฉายแววปวดร้าว ราวถูกผู้กำกับใช้มีดแหลมแทงเข้ากลางอกนับร้อยครั้ง

ฉากสุดท้ายก่อนพระเอกหนึ่งจะสิ้นลมหายใจ เขาได้หึงความเจ็บปวดไว้กับคนที่ยังอยู่โดยไม่รู้ตัว

ใครจะไปคิดว่าภาพยนตร์รักแสนอบอุ่นหัวใจจะจบลงด้วยโศกนาฏกรรมสำหรับเจ้าของใบหน้าเป็นอนหยาดน้ำตาที่ไหลประหนึ่งสายธาร ตัวละครหลักฝ่ายชายจากหนังเรื่องนี้ทำให้มุมมองความรักของเขาเปลี่ยนแปลงไปในระดับหนึ่ง

อันที่จริง...เรียกว่าเปลี่ยนไปมากเลยก็ว่าได้ ก่อนหน้านี้ผกายไม่ค่อยดูหนังโรแมนติคดราม่าสักเท่าไร ทว่าเพื่อนชื่ออย่าง ‘ภูเมฆ’ ผู้คลั่งไคล้ความคลาสสิกในสมัยก่อนขอร้องให้เขาลองเปิดใจดูสักครั้ง จนกลายเป็นว่าคนที่เคยปิดกั้น...กลับตรึงใจนักแสดงในเรื่องเสียแล้ว

เครื่องเล่นแผ่นซีดีรุ่นเก่าถูกกดย่อนกลับไปยังฉากที่พระเอกกำลังจะ

จากไปซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนเจ้าของแผ่นต้องดันตัวผกายให้ติดผนังโซฟาหวังเจรจากันตามตรง

“ภู ฉันอยากดูต่อ” คนติดใจพูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่ต่างจากการคร่ำครวญ ดูท่าผกายคงหลงรักการแสดงของหนุ่มสุดหล่อในจออย่างหัวปักหัวปำ

“นี่...พอเลยนะ เดี่ยวแผ่นฉันก็เป็นรอยหยอก” ภูเมฆไม่พูดเปล่า เขาเดินไปหยิบแผ่นซีดีออกจากเครื่องมาตรวจเช็คสภาพ

“ฉันขอดูต่ออีกสักหน่อยไม่ได้เหรอ ภู” แววดาออกอดอันทำเอาอีกฝ่ายผลอใจเหวหันไปชั่ววินาทีหนึ่ง แต่ถือว่าโชคดีที่ภูเมฆยังพอเรียกสติตัวเองกลับมาได้

“ไม่ต้องเลยผกาย แกก็รู้ว่าฉันแพ้ทาง ยังจะมาอ่อนก้นอีก” ชายตัวสูงร้อยแปดสิบกว่าตันกรอบแขนสีทองขึ้นด้วยท่าที่จริงจัง “แล้วนี่จะย้อนดูบ่อยอะไรขนาดนั้น นั่นมันชิ้นพระเอกตายนะ เดี่ยวก็ร้องให้ตามวมอีกหรอก”

ภูเมฆนั่งลงข้างกายคนขอบตาแดงเรื่องที่เพิ่งผ่านการร้องไห้มาหมาดๆ ไม่ทันที่ผกายจะได้ตีแขนแกร่งตามความเคยชิน กลับโดนคว้ามือเอาไว้เสียก่อน

ผกายขมวดคิ้ว เม้มริมฝีปากเบาๆ ด้วยความหงุดหงิด แต่จะให้เห็นสีหน้าโมโหมากมายก็ไม่ได้ เพราะแผ่นหนังเรื่องโปรดยังคงอยู่ในกำมือหนุ่มแว่นจอมเจ้าเล่ห์

“ไปนอนเถอะ ดึกแล้วเนี่ย พรุ่งนี้ตอนเช้ามีเข้ากองไม่ใช่หรือไง” หลังภูเมฆยกมือขึ้นมายีหัวด้วยความเอ็นดู เจ้าของดวงหน้าหวานปานน้ำผึ้งเดือนห้าก็ผงกศีรษะเหมือนยอมจำนน

“แกนี่มัน...น่ารักจริงๆ” ภูเมฆพูดไปยิ้มไปเหมือนชมเองชื่นเอง

“ขอบกวนนั๊กะ” มือเรียวจับแขนภูเมฆให้ออกไปจากศีรษะ แล้วตีไปที่ไหล่อีกคนเต็มแรง

“โ๊ย! ผกาย ฉันเจ็บ!”

“สมน้ำหน้า!”

“อย่างน้อยฉันก็แก่กว่าแกสองปีนะ”

“งั้นก็ช่วยทำตัวให้น่าเคารพหน่อยสิ! คุณลุง!”

เจ้าตัวแสบแลบลิ้นปลิ้นตาเป็นการเยาะเย้ย มีหน้าซำยังแก่งจัดหน้าม้าตัวเองอย่างเย่อหยิ่ง

“นี่ ดึกแล้วนะเด็กๆ ไปนอนได้แล้วลูก”

หญิงวัยกลางคนผู้มีผิวพรรณเปล่งปลั่งดั่งกรรมกร์ชื่องามอย่างลงมาจากชั้นบน ‘ขวัญจิรา’ มารดาของผกายเดินเข้ามาหาลูกชายหัวแก้วหัวแหวนด้วยท่าที่อ่อนหวาน

“อะอะอะไรกัน แล้วนี่ผกายไปกวนอะไรภูหรือเปล่า” เจ้าของดวงหน้าเกลี้ยงเกลาอ้าปากทอ้อให้กับคำพูดของแม่ เมื่อศรัทธาคู่แค้นอย่างภูเมฆได้ยินดังนั้นก็ยกคิ้วแก่งคนแพ้ให้เจ็บใจเล่นๆ

คนดื้อซนเห็นอย่างนั้นก็ลุกขึ้นยืนแล้วเดินกระต๊อบเท้าเตรียมตัวหนีไปอาบน้ำที่ชั้นสอง ผกายถูกแขนเสื้อขึ้น พร้อมกับสะบัดผ้าเช็ดตัวสีเขียวสะอาดสะอาดขึ้นพาดไหล่ แต่แรงมือกลับทำให้ปลายผ้าพาดหลังเข้าอย่างจัง เล่นเอาชะตัวเองเจ็บแปลบ แต่ท้ายที่สุดศักดิ์ศรีมันค่าคอ ชายหนุ่มจึงต้องทนเก็บอาการไว้

“แกเจ็บหรือ” ภูเมฆที่เงยหน้ามองหัวเราะออกมา จนผู้อาวุโสต้องเหลียวตาม

“ขอโทษที่เสียงดังครับแม่” ภูเมฆยกมือขอโทษขอโพยยกใหญ่ หลังจากนั้นก็วิ่งแจ้นตามผกายขึ้นไปราวกับเด็กอนุบาลเล่นกัน

ภายในห้องนอนสี่เหลี่ยมขนาดกลาง ผกายที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จจมองออกไปทางระเบียง เห็นภูเมฆยืนอยู่เพียงลำพัง เวลานี้ภาพของคนที่เคยมีแต่รอยยิ้มและเสียงหัวเราะ เหลือแต่ความเดียวดายที่พอสัมผัสได้ผ่านแผ่นหลัง

“เหม่ออะไร” ร่างออรชรอ่อนแอเดินมาเทียบข้าง พร้อมกับใช้ผ้าขนหนูผืนเล็กซับผมให้แห้ง

“เปล่า แค่มิ่เรื่องให้คิดนิดหน่อย”

“เรื่องอะไร”

ภูเมฆผินหัวเราะและปล่อยให้อีกคนยืนงง ส่วนตนนั้นเดินมาอยู่

ด้านหลังพร้อมกับคว่ำฝ่าขนหนูพื้นเล็กมาเซ็ดผมให้คนสูงน้อยกว่า

บรรยากาศยามราตรีในฤดูหมันต์ช่างดูอบอุ่นกว่าฤดูอื่นที่ผันผ่าน
ไม่รู้ว่ทำไมคนที่ยืนอยู่ด้วยกันถึงมีผลต่อความรู้สึกของผกายมากเพียงนี้

“คงเพราะกังวลว่าเมื่อไรคนแถวนี้จะเปิดใจสักทีละมัง”

เป็นอีกครั้งที่เจ้าของฝ่ามือเรียวหันกลับมาฟาดไหล่กว้างด้วยแรง
ทั้งหมดที่มี ภูเมฆร้องโอดโอยเพราะความเจ็บปวด แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่เจ็บ
เท่าหัวใจที่โดนเพื่อนคนสนิทปฏิเสธรักครั้งแล้วครั้งเล่า

“โธ! อะไรเนี่ย แค่แกล้งเล่นๆเอง”

“เลิกเพื่อเจ้าได้แล้ว”

“ที่แกดูหน้าเขาไม่กี่ชั่วโมง ยังตกหลุมรักนักแสดงคนนั้นได้เลย” ภูเมฆ
พูดโดยไม่สบตา เขาเหลียวมองดาวบนฟ้าแทนคนข้างกาย

“ภู แกเลิกทำตัวน่าโมโหสักที”

“จะชอบอะไรเขานักหนา คนข้างๆเนี่ย เคยมองบ้างหรือเปล่า”

“ฉันไม่ได้ชอบเขา ฉันแค่ปลื้ม...นิดหน่อย”

“แล้วที่กับฉันละ ผกาย”

ภูเมฆหันมามองด้วยสีหน้าที่เปลี่ยนไป ความจริงจ้งเผยให้เห็นผ่าน
นัยน์ตาสีชาดูแสงทองยามแรกอรุณ ซึ่งส่องสะท้อนประกายดาราระยิบระยับ
นับพัน

“ภู...พอได้แล้ว แกก็รู้ว่าทำไมฉันถึงไม่กล้ารักใครสักที” ความจริงจ้ง
ที่เกิดขึ้นในวินาทีนั้น พลันให้ภาพเหตุการณ์ตอนแม่กอดเข้าขอร้องย้อพ้อ
ไม่ให้ทิ้งไปปรากฏขึ้นมา มันผ่านมานานมากแล้ว...แต่ยังฝังใจไม่เคยหาย

วันนั้นเขาเสียใจไม่ต่างกับที่แม่เป็น เพราะตอนนั้นยังเป็นเด็ก จึงไม่รู้ว่
ความเสียใจเป็นผลจากการถูกทิ้ง หรือเพราะเสียงสะอื้นของแม่ผู้เป็นฝ่าย
ถูกทิ้งกันแน่

คราวนี้เป็นคนฟังที่สีหน้าซีดเซียวไป ภูเมฆผงกศีรษะ เนื่องด้วย
เขาเองรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับผกายในตอนนั้น ทั้งตนยังเติบโตมาในครอบครัว
คุณแม่เลี้ยงเดี่ยวเช่นกัน เลยเข้าใจว่ทำไมคนพูดถึงสร้างกำแพงเพื่อปิดกั้น
ตัวเองจากความรักรัก

ทั้งสองตกอยู่ในความเงิบสงัด ผกายจึงนึกหาเรื่องอื่นมาคุยกัน เพราะอย่างน้อยคงช่วยทำลายความเงิบงั้นได้สักกระยะหนึ่ง

“แก้ว่าปานนี้... นักแสดงคนนั้น เขาจะยังหล่อเหมือนในหนังใหม่แล้วแก้ว่า... ตอนนั้นเขาจะเป็นยังไงบ้าง”

ชายหนุ่มร่างโปร่งถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ก่อนเผยรอยยิ้มแฝงความรู้สึกบางอย่างที่แม้แต่คนใกล้ชิดแบบผกายยังยากจะคาดเดา

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

“ผู้ชายคนนั้นชื่อเดือน ดรัณภพ ดลประสพแพรว เขาเป็นนักแสดงที่ดังมาก ๆ คนหนึ่งเลย”

ครั้นได้ยินคำพูดนั้น ผกายปล้นหันกลับมาให้ความสนใจจุ่มจุ่มทันที

“แต่เมื่อสี่สิบปีก่อน มีข่าวดังไปทั่วประเทศว่าเขาตัดสินใจจบชีวิตตัวเองตั้งแต่อายุยังน้อย”

“อะ? แกพูดจริงหรือ”

ดวงหน้าหล่อคมคายพยับขึ้นลงเป็นคำตอบ

“แล้ว... ทำไมเขาถึงตัดสินใจแบบนั้นล่ะ”

ภูเมฆส่ายหัวปฏิเสธ “ไม่มีใครรู้ นอกจากตัวเขาเอง”

ผกายถอนหายใจเบา ๆ มือเล็กปิดเส้นผมที่ปรกตาออกพร้อมกับเป่าลมออกมาอย่างว้าวเหว เขาฝืนยิ้มเพื่อไม่ให้คนข้างกายรู้สึกแยะไปด้วย

“น่าเสียดายเหมือนกันนะ ถ้าเขายังอยู่... ปานนี้คงจะไปได้ไกลมากแน่ ๆ”

เพื่อนสนิทคว้ามือผกายให้ตามเข้าไปในห้อง ก่อนหยิบโทรศัพท์มือถือถือค้นหาข้อมูลนักแสดงคนที่ว่าผ่านเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ต

‘ดรัณภพ ดลประสพแพรว นักแสดงหนุ่มมากความสามารถ เจ้าของฉายาเดือนค้างฟ้า ตัดสินใจปลิดชีวิตในวัยยี่สิบห้า จบจนถึงตอนนี้ก็นับเป็นเวลาสี่สิบปีแล้ว ที่เรื่องราวของเขาถูกสลักไว้เป็นอนุสรณ์แห่งวงการบันเทิงไทย

ชีวิตประวัติและการจากไปของดารารายที่ชื่อ ‘เดือน’ ถูกเกริ่นนำโดยผู้ประกาศข่าวชายผ่านช่องโทรทัศน์ชื่อดัง หากอ้างอิงตามปฏิทินแล้ว วันรุ่งขึ้นจะครบสี่สิบปีพอดีนับตั้งแต่วันที่เขาเลือกจากโลกนี้ไปโดยไร้คำบอกกล่าว

ผกายตั้งใจดูคลิปวิดีโอโดยไม่ละสายตา นัยน์ตาโศกเศร้าทำได้แค่

จดจ่ออยู่กับเรื่องราวของเดือนค้างฟ้า แน่หนอนว่าภูเมฆไม่มีทางปล่อยให้เพื่อน
เคঁรำหมองนาน จึงตัดสินใจเดินไปเปิดเครื่องเล่นแผ่นเสียงให้บรรเลงเพลง
อมตะซึ่งไม่เคยล้าสมัยเพื่อช่วยขับกล่อมดวงจิตอันบอบช้ำ

“ภู...”

“ถึงแม้ว่าคนที่แกกำลังคิดถึงจะไม่ได้เป็นเดือนบนดินแล้ว แต่บางที่
ตอนนั้นเขาอาจกำลังเป็นเดือนบนฟ้าก็ได้”

“แล้วเมื่อไรเดือนบนฟ้าจะกลับมาอยู่บนดินล่ะ...”

“ไม่รู้สิ เขาเป็นเดือนค้างฟ้าไปแล้วนี่”

เมื่อได้ยินดังนั้น ลึก ๆ แล้วพกายอยากตอบกลับไปว่า ‘เพื่อเจอ’ แต่
อย่างน้อย การที่ภูเมฆพยายามปลอบประโลมก็ทำให้หัวใจที่กำลังจมดิ่งกับ
ความรู้สึกไม่ได้เปลี่ยนใจเหมือนเมื่อครู

เสียงเพลงรักเคล้าคลอพะเนาะจิตทำให้หัวใจที่เคঁรำหมองค่อย ๆ ได้รับความ
การเยียวยา โน้ตเปียโนบรรเลงเพลงผ่านเครื่องวิทยุขับเน้นบรรยากาศจนดู
คล้ายกับตกอยู่ในภวังค์ฝัน

ฝ่ามือหนาสัมผัสผิวเรียบผลิดำขลับ ภูเมฆลูบศีรษะคนเด็กกว่า
ด้วยความอ่อนโยนหวังเป็นที่พึ่ง ซึ่งพกายเองก็รับรู้ถึงความหวังดีมาโดยตลอด
เขาเองก็ปรารถนาจะมีใครสักคนอยู่เคียงข้างไปชั่วชีวิต ทว่ามั่นคงเป็น
เรื่องยาก...ที่จะทำลายกำแพงหัวใจ เมื่อมีตัวอย่างจากความรักอันบอบช้ำ
ของมารดามาก่อน

ยามรุ่งอรุณเช้าวันใหม่ ดวงตะวันสดใสทอดยาวผ่านระเบียบห้องนอน
ส่องลอดมายังผ้า màn ผืนขาวบาง ภูเมฆที่เพิ่งลืมตาตื่นอยู่บนพูกนอนข้างเตียง
เหยียดมือขึ้นสูง นัยน์ตาสีน้ำตาลส่องสะท้อนกับแสงสว่างจ้าด้านนอก
จนแปรเปลี่ยนเป็นน้ำตาลทอง ชายหนุ่มยื่นตัวลุกขึ้นมาอย่างสะลึมสะลือ
เขาหยิบแว่นขึ้นมาสวมแล้วเดินไปล้างหน้าแปรงฟัน ก่อนนำบัวรดน้ำมารด
กุหลาบขาวตรงริมระเบียบ

หลายวันมานี้ภูเมฆตัดสินใจย้ายมาอยู่บ้านของพกายชั่วคราว หลัง
เจ้าตัวแสบขอร้องให้เขาช่วยรับส่งตนตลอดระยะเวลาเข้าออกกองละคร

เพราะสถานที่ถ่ายทำคราวนี้แทบไม่มีรถโดยสารสาธารณะเข้าถึง ซึ่งภูเมฆก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้องปฏิเสธ อันที่จริง...เขาพร้อมช่วยเหลือคนที่ให้สถานะตนเป็นได้แค่เพื่อนเสมออยู่แล้ว

เจ้าของโบหน้าหล่อเหลายืนตากแดดรดน้ำไม้ดอกอยู่นานสองนาน เมื่อไม่อาจละลายตาจากคนตัวเล็กที่กำลังนั่งกินขนมริมน้ำได้ และกว่าร่างสูงจะยอมเดินกลับห้องนอนก็เป็นตอนที่ผกายเดินเข้ามาในบ้านแล้ว

สำหรับภูเมฆ...เขาเปรียบตัวเองเป็นดั่งคนธรรมดาตามตลอด ส่วนผกายก็เปล่งประกายราวดวงดาวบนท้องฟ้าตรงตามชื่อ แม้เจ้าตัวเอาแต่พร่ำบอกเสมอมาว่าผกายดวงนี้เปรียบเสมือนดาวที่พร่างพรวไม่เท่าดาวดวงอื่น ต่อให้มิแสงสว่าง ทว่าคงไม่มากพอที่จะถูกใครค้นพบ ถึงอย่างนั้นคนฟังก็รู้ดีว่าประโยคดังกล่าวชุกซ่อนความฝันลมๆ แล้งๆ ไว้ นั่นคือการได้เป็นนักแสดงที่เจิดจรัสทั้งในจอแก้ว^๑ และจอเงิน^๒

แต่ใครเล่าจะรู้ว่าในระยะห่างอันแสนไกลระหว่างพื้นโลกกับดวงดาวบนฟ้า จะมีมนุษย์คนหนึ่งคอยเฝ้ามองดาวดวงนั้น...และหวังให้ดวงดาวได้ค้นพบแสงสว่างที่เป็นของตนเองในสักวัน

ต่อให้ดาวดวงนี้ไม่ฉายแสงแข่งขันกับดาวดวงอื่น ก็ยังมีคนตัวเล็ก ๆ อย่างภูเมฆคอยเฝ้ามองอยู่รำไป

สายลมเอื่อยๆ พัดมาระลอกหนึ่ง กระดิ่งลมส่งเสียงกรังกรังเรียกความสนใจของชายร่างสูง ภูเมฆถอดเสื้อก้ามออกเพียงตัวเดียว ก่อนหยิบผ้าขนหนูเดินตรงดิ่งไปหื่อน้ำ ทว่าดันเป็นจังหวะเดียวกับที่ผกายกลับเข้ามาในห้องพอดีพอดี โบหน้าดวงน้อยแดงปลั่งขึ้นมาฉับพลัน มือเล็กรีบยกขึ้นปิดตาตัวเอง แล้วหันหลังไล่เพื่อนสนิททันที

^๑ จอแก้ว อุปมาถึง โทรทัศน์ หรือจอทีวี ซึ่งในอดีตมักใช้จอภาพแบบหลอดแก้ว คำนี้จึงใช้เรียกงานที่เกี่ยวกับละครโทรทัศน์หรือรายการที่ออกอากาศทางช่องโทรทัศน์เป็นหลัก

^๒ จอเงิน อุปมาถึง ภาพยนตร์ หรือจอหนัง มาจากคำว่า ‘Silver Screen’ ในภาษาอังกฤษ ซึ่งหมายถึงจอภาพยนตร์ที่ใช้สีเงินเพื่อเพิ่มความสว่างในการฉายในยุคแรกเริ่ม จึงใช้เรียกงานที่เกี่ยวกับภาพยนตร์โดยเฉพาะ

“ภู! เกจจะมาเดินแก้ผ้าในห้องนอนฉันทำไมเนี่ย” คนฟังอ้าอึ้งไปครู่หนึ่ง เมื่อสติหวนคืน ภูเมฆรีบหยิบเสื้อกั๊กตัวเดิมมาปิดร่างกาย เปลือยเปล่าท่อนบน

“ฉันต่างหากที่ควรถาม! ทำไมแกถึงไม่เคาะประตูก่อนเข้ามา” คนผีปากกล้ำสวนกลับอย่างรวดเร็ว ด้วยเหตุนี้ผกายจึงรีบหันกลับมามองตาขวาง

“แต่นี้มันห้องฉันนะ!” ผกายเดินเข้าไปหา ผ่ามือเรียวยเตรียมท่าจะฟาดไหล่กว้าง หว่ายง์โชคดีที่ความคุ้นชินสั่งการให้ภูเมฆคว้าแขนผกายไว้ทัน การกระทำนั้นทำให้เสื้อที่เพิ่งหยิบมาปกปิดกั๊กแน่นของหนุ่มแวนมากเสหน์ร่วงลงพื้น ผกายไม่ปล่อยให้มืออีกข้างว่าง เขายกมือขึ้นเตรียมตีเป็นครั้งที่สอง ทว่าคนแรงเยอะกว่าก็ไม่ยอมพ่ายแพ้ง่ายๆ

รอยยิ้มเจ้าเล่ห์กระตุกขึ้นตรงมุมปากอมชมพู รูปลักษณ์ภายนอกของภูเมฆอาจทำให้ใครต่อใครมองว่าผู้ชายคนนี้ดูสุขุมเรียบร้อย ทาฐูไม่รู้ว่าจริงๆ แล้วกลับตรงกันข้าม ชายหนุ่มดันเจ้าของเอาบางไปจนเกือบติดประตู ก่อนดวงหน้าหล่อเหลาจะค่อยๆ ซบเข้าไปใกล้ผกายทีละนิด

คนตัวเล็กเห็นดังนั้นจึงได้แต่ถอยหลังจนแนบชิดไม่เหลือพื้นที่ว่างมือใหญ่ที่กำลังจับแขนทั้งสองข้างค่อยๆ ลูบไล้ขึ้นมาถึงช่วงบ่า ดวงตาของผกายฉายแววประหม่าอย่างเห็นได้ชัด

จนกระทั่งภูเมฆแกล้งจ๊กจ๊กเหนียงน้อยๆ ที่น่าเอ็นดูนั้น

เสียงหัวเราะร่าของทั้งคู่ตั้งขึ้นพร้อมกัน ชายตัวสูงแลบลิ้นปลิ้นตาราวกับเป็นผู้ชนะในเกมแรกของวัน ผกายเปลี่ยนมายืนเท้าเอาด้วยความไม่ไหว แต่เมื่อเพื่อนชี้เห็นท่าที่น่ารักนั้นแล้ว เขากลับยิ่งพอใจเข้าไปใหญ่ จึงลูบเรือนผมนุ่มอย่างอ่อนโยน

“อย่ามาแกล้งกันแบบนี้ละ! ตกใจหมด” ผกายบ่นปาวๆ พร้อมเบือนหน้าหนี

“ทำไม...แกห้วนไหวเหรอ” ภูเมฆพูด พลังใช้ปลายนิ้วเลื้อนกรอบแวนขึ้น

“ไร้สาระ รีบอาบน้ำแล้วลงไปกินข้าว! เข้าใจไหม!” มือเรียวยใช้แรง

ทั้งหมดที่มีต้นอีกฝ่ายออกเพื่อให้เกิดระยะห่าง

“ที่บอกว่าให้ลงไปกินข้าว คือแม่ให้มาเรียกหรือแกชวนฉันกันแน่”

วาจาอดอ้อนตรงข้ามกับขนาดตัวสูงใหญ่ของคนที่เป็นทั้งพี่และเพื่อน
ทำเอาผกายที่ได้ฟังอยากจะหยิกไหล่หนาแรงๆ อีกสักที่สองที่

“เพื่อเจ้อ รีบไปอาบน้ำด้วย! เดี่ยวสาย”

คำก็เพื่อเจ้อ สองคำก็ไร้สาระ...เมื่อไรจะรู้ว่าทุกอย่างที่ฉันพูด
มันออกมาจากใจจริง ๆ

ภูเมฆสายศิระะไปมา ทว่าก่อนเจ้าของบ้านจะเดินออกไปเขาก็รีบคว้า
แขนผกายไว้

“ผกาย...” น้ำเสียงนุ่มนวลเรียกอย่างไม่มีพิษภัย

“อะไรอีกเล่า”

“เมื่อก็แกไม่โกรธใช่หรือเปล่า...ที่ฉันแกล้งแบบนั้น” คนฟังถอนหายใจ
เอือกใหญ่ออกมา “แกก็รู้ว่าฉันไม่มีวันทำอะไร ถ้าแกไม่อนุญาต”

“อือ ไม่โกรธ...แล้วสรุปจะไปอาบน้ำได้หรือยัง”

เป็นอีกครั้งที่ผกายเรียกรอยยิ้มจากภูเมฆได้แม้ไม่ต้องทำอะไรมาก
ก็ตาม คนโตกว่าเอื้อมไปหยิบผ้าขนหนูขึ้นมาพาดไหล่ ก่อนปาลือกล้าม
ลงตะกร้าตามความเคยชิน จากนั้นแขนแกร่งก็อ้อมไปโอบไหล่เพื่อนสนิท
เดินออกจากห้องนอน แต่กลับโดนกัดข้อมือเสียก่อน

“อ๊อ! โอเคๆ ฉันยอมไปอาบน้ำแล้ว...เออ อีกอย่าง ถึงแกจะ
ไม่อนุญาตให้ฉันทำอะไร แต่ถ้าแกอยากทำอะไรฉันละก็...ฉันอนุญาตให้แก
ทำได้ตลอดนะ ไม่ว่า”

“หะสิ่งแล้ว เดี่ยวเถอะ อาบน้ำเสร็จเจอดีแน่!”

ภูเมฆก้าวลงมาจากชั้นบนของตัวบ้านไม่เร่งร้อน แม้ยังไม่เห็นตัวคน
แต่เสียงค้อนที่ดังเจี๊วจ้าวมาจากในครัวก็ทำให้เขารู้ได้ทันทีว่าสองแม่ลูก
คงกำลังเตรียมอาหารเข้าก่อนผกายจะออกไปทำงานที่โรงละคร

“อ้าวภู! ลงมาแล้วหรือลูก มานี่มา แม่ทำอาหารไว้เยอะเลย
เป็นของโปรดผกายทั้งนั้น เรากินได้นะ”

“ผมกินได้หมดเลยครับแม่ ไม่เรื่องมากครับ”

สายตาคาดโทษหันขวับไปทางดวงหน้าหล่อเหลาที่พอก้าวถึงโต๊ะอาหาร ก็อ้าปากอรับข้าวแล้ว “เกินว่าฉันเรื่องมากหรือ”

เสียงขำขันของภูเมฆดังขึ้นอย่างคึกคะนอง

“เรื่องเมื่อเช้ายังไม่ได้เคลียร์กันเลยนะ” นิ้วเรียวยาวชี้ไปที่หน้าอีกคน อย่างคาดโทษ

“เออ...นั่นนะสิ เมื่อเช้าเราสองคนทำอะไรกัน เสียงโหวกเหวกโวยวาย ดังไปถึงหลังบ้าน” สตรีวัยกลางคนหน้าดีมลงแก้วให้พลางถามไถ่ด้วย น้ำเสียงไม่จริงจัง

“ก็ตีกันเป็นปรกตินี่แม่ ไม่ได้มีอะไรแปลกไปสักหน่อย”

“จริงครับ ปรกติมากเลย ไซ้ใหม่ผกาย” ใบหน้าทะเล้นแปรเปลี่ยนเป็น ออดอ้อน เมื่อผู้ปกครองของเพื่อนสนิทเหลียวมามอง

“แน่นอนอยู่แล้ว เพื่อนรัก!” มือเล็กถือวิสาสะแกล้งหยิกต้นขาคนที่ เพิ่งนั่งลงตรงเก้าอี้ตัวข้างๆ ด้วยความแค้นจากเหตุการณ์เมื่อเช้า ก่อนจะ กระซิบกระซาบข้างหูเบาๆ “แกบอกเองนะ ว่าแกอนุญาตให้ฉันทำอะไรแก ก็ได้” พูดจบก็ตักข้าวเข้าปากอย่างเอร็ดอร่อย

“ฉันไม่ได้หมายความว่าแกจะมาหยิกฉันได้สักหน่อย...”

ภูเมฆเอ่ยเบาๆ ทว่ากลับเป็นจิ้งหะเดียวกับที่ผกายหันมามยิ้มใส่อย่าง ผู้มีชัย ทำให้เวลานี้ระยะห่างของพวกเขาลดลงจนปลายจมูกแทบชิดกัน ชายหนุ่มสบกับดวงตาใสเป็นประกายของคนที่ยากจะมีโอกาสได้ครอบครอง หัวใจ

เพื่อนสนิทคิดไม่ซื่อได้แต่แอบหวังเล็กๆ ว่าหากวันใดที่ผกายเปิดใจ ใให้กับใครสักคน...ภูเมฆก็หวังว่าตนเองจะเป็นคนนั้น คนที่ได้รักและถูกรัก ในเวลาเดียวกัน